

СЛАВА ВЕЛИКОМУ ЖОВТНЮ! ХАЙ ЖИВЕ КОМУНІЗМ!

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Видатна перемога трудящих України

Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР надіслали Центральному Комітету Комуністичної партії України, Раді Міністрів Української РСР, усім трудящим України привітання в зв'язку з достроковим виконанням республікою зобов'язань по продажу зерна державі.

У raporті Центральному Комітету КПРС, Раді Міністрів СРСР, товаришеві М. С. Хрущову секретар ЦК КП України М. В. Підгорний і Голова Ради Міністрів УРСР В. В. Щербицький від імені трудящих республіки повідомили, що завдання по збільшенню виробництва і закупок зерна на 1961 рік перевиконано. Колгоспи і радгоспи України при плані продажу державі 650—700 мільйонів пудів зерна засипали в засіки Батьківщини 780 мільйонів пудів, або в 2,2 раза більше, ніж у минулому році. Державі продано 470 мільйонів пудів пшениці (129 процентів до плану), 34,5 мільйона пудів гороху (188 процентів до плану). Греки продано на 2 мільйони пудів більше, ніж торік, однак план ще недовиконано. У республіці в цьому році набагато збільшуються заготівлі кукурудзи. На хлібоприймальні пункти вже надійшло 174 мільйони пудів зерна цієї цінної культури. Продаж хліба державі триває.

Усі колгоспи і радгоспи забезпечили себе високоякісним насінням, провадяться вдача колгоспникам зерна на трудові, створюються фуражні фонди.

Гідний вклад у боротьбу за збільшення виробництва і продажу зерна державі внесли хлібороби майже всіх областей республіки. Особливо добре попрацювали трудівники сільського господарства Полтавської, Луганської, Дніпропетровської, Кіровоградської, Харківської, Вінницької, Сталінської, Черкаської, Сумської, Київської і Чернігівської областей.

Видатні успіхи Української РСР є результатом самовідданої праці всього українського народу, великої організаторської роботи партійних, радянських, комсомольських організацій. Вирішальну роль відіграв той факт, що колгоспи і радгоспи переглянули структуру посівних площ, різко розширили площі найбільш урожайних культур і насамперед кукурудзи і бобових. Мільйони людей було навчено передових методів вирощування кукурудзи. Сотні господарств, тисячі бригад і ланок виростили на великих площах по 50 і більше центнерів зерна кукурудзи з гектара. Цілі райони виростили по 24—26 центнерів гороху з гектара.

На площі понад 12 мільйонів гектарів колгоспи і радгоспи республіки виростили по 18,2 центнера зернових культур (без кукурудзи). Такого багатого врожаю Україна ще ніколи не збирала. Найвищої врожайності зернових культур добилась Полтавська область — по 23,4 центнера з гектара, в тому числі озимої пшениці — по 27,3 центнера.

XXII з'їзд КПРС схвалив план республіки по дальшому різкому збільшенню виробництва зерна. В перспективі виробництво його намічено довести до 3,8 мільярда пудів і закупок — до 1,5 мільярда пудів. Це — першочергове бойове завдання партійних організацій і всіх трудівників сільського господарства. В 1962 році посіви гороху в республіці намічається збільшити в два рази порівняно з нинішнім роком. Розгортається боротьба за вирощування високого врожаю кукурудзи в наступному році. Намічається на кожний гектар її посівів внести в середньому по 10—15 тонн місцевих добрив.

Поряд з збільшенням виробництва зерна трудівники сільського господарства виростили добрий врожай соняшника, цукрових буряків та інших культур.

Тваринники республіки ведуть повсякденну боротьбу за збільшення виробництва і продажу державі молока, м'яса та іншої продукції. Державі вже продано 1.200 тисяч тонн м'яса і 6.045 тисяч тонн молока, або на 788 тисяч тонн молока більше, ніж за відповідний період минулого року. Зросли закупки яєць і вовни. Для забезпечення інтенсивної відгодівлі худоби з найменшими затратами праці і коштів у республіці створено сітку спеціалізованих господарств, які тепер відгодовують понад 800 тисяч голів свиней і близько 400 тисяч голів великої рогатої худоби. Велика увага приділяється заготівлі кормів, підготовці до зими.

За порадою М. С. Хрущова в республіці створено розгалужену сітку шкіл передового досвіду, в кращих ланках, бригадах, на фермах і в колгоспах працюють постійно діючі семінари.

Тепер в усіх партійних і комсомольських організаціях, серед широких колгоспних мас глибоко вивчаються матеріали XXII з'їзду КПРС. Натхнені великими планами комуністичного будівництва, хлібороби України з ще більшою енергією посилюють боротьбу за створення достатку сільськогосподарських продуктів у країні.

Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР палко поздоровляють трудящих України з видатними досягненнями в розвитку сільського господарства і висловлюють тверду впевненість, що вони докладуть ще більше зусиль і доб'ються нових успіхів у розвитку всіх галузей сільського господарства, внесуть гідний вклад у велику справу побудови комунізму в нашій країні.

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 133 (484)

Вівторок, 7 листопада 1961 р.

Ціна 3 коп.

У Президії Верховної Ради СРСР

За видатні успіхи, досягнуті в спорудженні Кременчуцької гідроелектростанції, великий вклад, внесений у розроблення і впровадження прогресивних методів праці в будівництво гідропруд та монтаж устаткування, Президія Верховної Ради СРСР Указом від 4 листопада 1961 року присвоїла звання ГЕРОЯ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ ПРАЦІ з врученням ордена ЛЕНІНА і золотої медалі «СЕРП і МОЛОТ»:

БУДНИКУ Іванові Максимовичу — бригадирові опалубників-монтажників Кременчуггесбуду.

КОВАЛЕНКУ Дмитрові Панасовичу — бригадирові електромонтажників тресту «Гідроелектромонтаж».

КУЗНЕЦОВУ Дмитрові Андрійовичу — директору Українського відділення інституту «Гідропроект» імені С. Я. Жука,

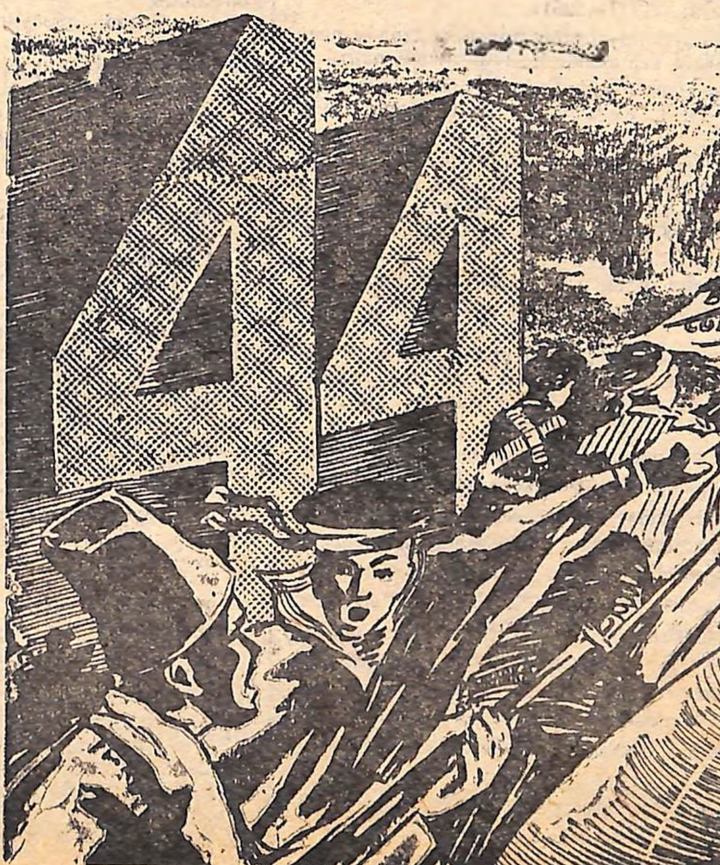
НОВИКОВУ Гнатові Трохимовичу — міністрові будівництва електростанцій СРСР, колишньому начальникові Кременчуггесбуду,

ХАРИТОНОВУ Василеві Андрійовичу — бригадирові монтажників тресту «Гідромонтаж».

Орденом ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА нагороджені управління будівництва «Кременчуггесбуд» та трест «Гідромонтаж» Міністерства будівництва електростанцій СРСР.

Мал. А. МИХЛІКА

НАКАЗ Міністра Оборони СРСР

7 листопада 1961 р. № 246 м. Москва

Товариші солдати і матроси, сержанти і старшини!
Товариші офіцери, генерали і адмірали!
Сьогодні народи нашої країни, воїни доблесних Радянських Збройних Сил святкують 44-і роковини Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Святкування роковин Великого Жовтня відбувається в знаменні дні, коли завершив свою роботу історичний XXII з'їзд КПРС — видатна подія в житті партії, радянського народу і всього прогресивного людства. З небувалою одностайністю з'їзд прийняв нову Програму партії — програму побудови комуністичного суспільства в СРСР.

Наша Батьківщина, яка будує комунізм, кровно заінтересована в мішному мирі між народами всіх країн. Рішення XXII з'їзду КПРС з особливою силою демонструють твердість і послідовність миролюбної зовнішньої політики Радянської держави, її боротьбу за загальне і повне роззброєння.

Разом з тим радянський народ не може не враховувати наявності агресивних імперіалістичних сил, які можуть вдатися до воєнних авантур. В цих умовах Комуністична партія і Радянський уряд змушені всемірно зміцнювати обороноздатність країни, оснащувати наші Збройні Сили всіма сучасними засобами боротьби.

Священний обов'язок воїнів Радянської Армії і Військово-Морського Флоту — пильно стояти на сторожі миру, державних інтересів і безпеки нашої Батьківщини.

Товариші солдати і матроси, сержанти і старшини!
Товариші офіцери, генерали і адмірали!
Поздоровляю вас з 44-ми роковинами Великої Жовтневої соціалістичної революції і бажаю нових, ще більших успіхів у вашій праці на благо любимої Вітчизни, в ім'я торжества комунізму!

Будьте гідними захисниками завоювань Великого Жовтня! Всемірно підвищуйте пильність і бойову готовність військ! Досконало оволодівайте всіма засобами захисту Батьківщини! Наполегливо зміцнюйте військову дисципліну, організованість і порядок у своїх рядах!

На ознаменування 44-х роковин Великої Жовтневої соціалістичної революції наказую:

Сьогодні, 7 листопада, салютувати в столиці нашої Батьківщини — Москві, в столицях союзних республік, а також у містах-героях: Ленінграді, Сталінграді, Києві, Севастополі і Одесі — тридцятьма артилерійськими залпами.

Міністр оборони СРСР Маршал Радянського Союзу
Р. МАЛИНОВСЬКИЙ.

Урочисте засідання в Кремлівському Палаці з'їздів

6 листопада в Москві в Кремлівському Палаці з'їздів зібралось понад шість тисяч представників трудящих Москви — робітники, робітниця, представники інтелігенції, ветерани славної ленінської гвардії, герої Жовтневого штурму, воїни радянських Збройних Сил. Вони прийшли сюди на урочисте засідання Московської міської Ради депутатів трудящих, присвячене 44-м роковинам Великої Жовтневої соціалістичної революції.

В глибині сцени — величезний портрет засновника Комуністичної партії і Радянської держави — великого Леніна.

17 година. Присутні бурхливими оплесками зустрічають появу в президії товаришів Л. І. Брежнєва, Г. І. Воронова, Ф. Р. Козлова, О. М. Косигіна, О. В. Куусінен, А. І. Миколаєв, Д. С. Полянського, М. А. Суслєва, М. С. Хрущова, М. М. Шверника, В. В. Гришина, П. Н. Демічева, Л. Ф. Ільїчова, Б. М. Пономарьова, О. М. Шелєпіна, представників партійних, радянських, профспілкових, комсомольських організацій, громадськості столиці.

На урочистому засіданні присутні гості XXII з'їзду КПРС — керівники і члени делегацій комуністичних і робітничих партій зарубіжних країн, які залишилися на запрошення ЦК КПРС для участі в святкуванні 44-х роковин Великого Жовтня.

Урочисте засідання відкрив голова виконкому Московської Ради М. О. Дигаї.

Тов. Дигаї від імені Московського міського комітету партії і Московської міської Ради депутатів трудящих поздоровив учасників засідання з великим святом Жовтня.

Потім з промовами виступили делегат XXII з'їзду КПРС токарь заводу «Борець» М. К. Крючков, керівник овочівницької бригади комуністичної праці радгоспу «Большевик» Серпуховського району Московської області В. М. Резник, представник столичних учених доктор технічних наук лауреат Ленінської премії В. А. Веніков, делегат XXII з'їзду КПРС, помічник майстра фабрики імені Калініна С. О. Котова, секретар ММК ВЛКСМ Ю. Д. Машин.

З величезним піднесенням під тривалі оплески учасники урочистого засідання прийняли вітальний лист Центральному Комітетові Комуністичної партії Радянського Союзу.

Після урочистого засідання відбувся великий святковий концерт, в якому взяли участь майстри мистецтв і колективи художньої самодіяльності.

(ТАРС).

Урочисте засідання в Кіровограді

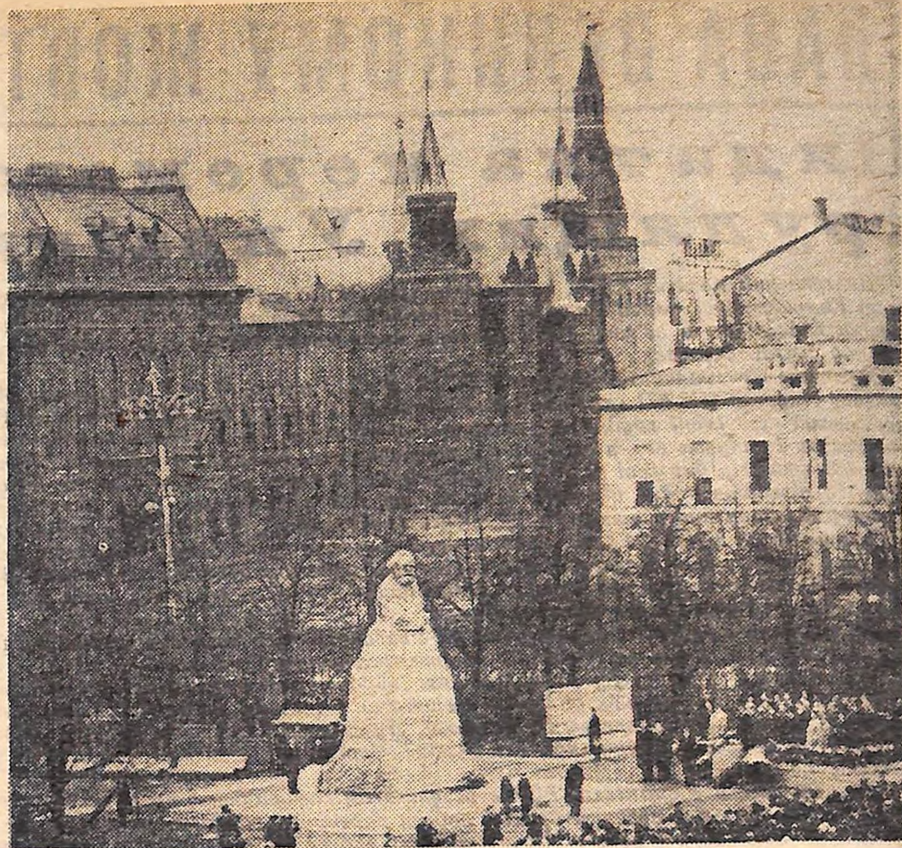
Учора в приміщенні обласної філармонії відбулось урочисте засідання Кіровоградської міської Ради депутатів трудящих разом з представниками партійних, профспілкових, комсомольських і громадських організацій, присвячене 44-м роковинам Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Коротким вступним словом засідання відкрив делегат XXII з'їзду КПРС, перший секретар міськкому партії І. П. Валяєвський. Від багатотисячного колективу заводу «Червона зірка», з привітальним словом виступила бригадир бригади комуністичної праці, делегат XXII з'їзду КПРС т. Васильєва.

Піднесено прозвучали виступи проректора педінституту ім. О. С. Пушкіна т. Бойчука, військовослужбовця т. Кляшка, учениці технічного училища № 1 т. Яриш, доярки колгоспу «Україна» Кіровоградського району т. Гросул.

З схвальною промовою виступив перший секретар обкому КП України, делегат XXII з'їзду КПРС Ф. Г. Мартинюк. Учасники урочистого засідання надіслали вітальні листи Центральному Комітету КПРС та Центральному Комітету КП України.

Після засідання відбувся концерт, даний силами колективів Палацу культури імені Жовтня, музичного училища та Будинку культури імені Калініна.

В Москві 29 жовтня відбулось урочисте відкриття пам'ятника Карлу Марксу. На знімку: пам'ятник Карлу Марксу. Фото Е. КАСІНА. (Фотохроніка ТАРС).

НАША МЕТА — КОМУНІЗМ!

Урочисте засідання в Києві, присвячене 44-м роковинам Великої Жовтневої соціалістичної революції

КИЇВ, 6 листопада. (ТАС). В обстановці величезного патріотичного піднесення зустріла свято Великого Жовтня двічі орденоносна Україна — невід'ємна і складова частина могутнього Радянського Союзу. Палко, усім серцем схвалюючи рішення XXII з'їзду КПРС, велику програму побудови комунізму український народ, як і всі радянські люди бачить в цих епохальних документах втілення своїх життєвих інтересів і світлїх надій. Він законно пишається величними підсумками більш як піввікової боротьби Комуністичної партії, її всевітньо-історичними перемогами і грандіозними перспективами, так яскраво і повно висвітленими в доповідях і заключному слові товариша М. С. Хрущова на з'їзді.

В сьвітлі різнобарвних вогнів та ілюмінації, у відблисках кумачу прапорів ввійшло свято Жовтня в столицю України, в кожний дім міста-героя. Зеленню і квітами прикрашені численні портрети Карла Маркса, Фрідріха Енгельса, Володимира Ілліча Леніна. На фасадах будинків — портрети керівників Комуністичної партії і Радянського уряду, яскраві панно, що розповідають про трудові подвиги киян, червоні транспаранти з Закликами ЦК КПРС, які полум'яють на них.

Над куполом Жовтневого палацу культури свіжий осінній вітер полого червоно-лазуровий Державний прапор Української РСР. Тут сьогодні відбулось урочисте засідання Київської міської Ради депутатів трудящих разом з представниками партійних, радянських, громадських організацій і Радянської Армії, присвячене 44-м роковинам Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Величю й урочисто виглядає залита яскравим світлом сцена. В глибині її, на фоні червоного оксамиту в обрамленні квітів — портрет засновника Комуністичної партії і Радянської держави, великого вождя комунізму Володимира Ілліча Леніна. Золотом виблискують пам'ятні дати: «1917—1961».

17 година. Тепло зустрінуті присутніми за столом президії займають місця керівники Комуністичної партії і Уряду України товариші: А. І. Гайовий, О. І. Іващенко, І. П. Казанець, Н. Т. Кальченко, Д. С. Коротченко, М. В. Підгорний, І. С. Сенін, П. Ю. Шелест, В. В. Щербанький, М. Д. Бубновський, В. К. Клименко, А. Д. Скаба, керівники республіканських, київських обласних і міських організацій та відомств, ветерани революції, новатори виробництва, визначні діячі науки і культури, представники громадськості.

Урочисте засідання відкрив вступною промовою перший секретар Київського міськкому партії В. І. Дрозденко.

З величезним піднесенням, під бурхливі, довго не стихаючі овації всього залу до почесної президії засідання обирається Президія Центрального Комітету КПРС на чолі з товаришем М. С. Хрущовим.

З полум'яними промовами, присвяченими XXII з'їздові партії і 44-м роковинам Великого Жовтня, на урочистому засіданні виступили делегати з'їзду партії, керівник бригади комуністичної праці заводу «Ленінська кузня» І. І. Радзівєвський, доярка радгоспу «Бучанський» Кієво-Святошинського району О. Ф. Шевченко, лауреат Ленінської премії академік АН УРСР Б. Є. Патон, член КПРС з 1917 року В. М. Федоров, тричі Герой Радянського Союзу генерал-лейтенант О. І. Покришкін. Від імені молоді Києва присутніх привітала і поздоровила з святом студентка Київського політехнічного інституту Ольга Шаніна.

З величезним піднесенням учасники урочистого засідання прийняли вітальні листи Центральному Комітету КПРС і Центральному Комітетові КП України.

Мітинг будівників Кременчуцької ГЕС

6 листопада на Кременчуцькому гідровузлі відбулось мітинг у зв'язку з народженням гідробудівників урядовими нагородами.

На мітингу виступили начальник Кременчуггесбуду Г. І. Строков, бригадири монтажників Герої Соціалістичної Праці В. А. Харитонов і Д. П. Коваленко, секретар Новогеоргіївського райкому партії М. І. Річка, секретар обкому КП України В. В. Плющенко. Висловлюючи подяку партії і урядові за високу оцінку їх праці, вони заявили, що мобілізують усі свої сили на успішне виконання історичних рішень XXII з'їзду КПРС.

Учасники мітингу прийняли вітальні листи ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, товаришів М. С. Хрущова, а також ЦК КП України і Ради Міністрів Української РСР.

ГЕРМАН ТИТОВ У ЛЕНІНГРАДІ

ЛЕНІНГРАД, 6 листопада. (ТАРС). Сьогодні з Москви в Ленінград прибув герой космосу Герман Степанович Титов. На пероні і привокзальній площі його тепло зустрічали тисячі ленінградців.

Г. С. Титов пробуде в Ленінграді кілька днів. Він зустрітеться з трудящими ряду підприємств і молоддю міста, а також з своїми однополчанами — військовими льотчиками.

Брошура з текстами звіту ЦК КПРС і заключного слова М. С. Хрущова на XXII з'їзді КПРС

Видавництво політичної літератури випустило в світ брошуру, в якій вміщено: доповідь М. С. Хрущова «Звіт Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу XXII з'їздові партії» і заключне слово М. С. Хрущова на з'їзді. Брошуру видано масовим тиражем.

Брошура з текстом резолюції XXII з'їзду КПРС

Видавництво політичної літератури випустило брошуру з текстом резолюції XXII з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу на звіт Центрального Комітету КПРС. Брошуру видано масовим тиражем.

КУДИ б не пішов у ці дні — в колгосп чи на будову, на підприємство чи в науковий заклад — скрізь зустрінеш людей натхненних, неспокійних у своєму творчому піднесенні. Колгоспники і робітники, вчені і інженери — всі вони своєю працею намагаються наблизити те майбутнє, план будівництва якого чітко накреслила прийнята ХХІІ з'їздом партії нова Програма КПРС.

Ось вони, творці достатку Кіровоградщини:
Людмила Брасло — свинарка колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Бобринецького району. Вже два роки працює дівчина на фермі і за цей час зробила немало корисного. У минулому році, доглядаючи 16 свиноматок, вона одержала від кожної з них по 21 поросяті. А в цьому році Людмила значно перевершила цей показник. Уже за 9 місяців на її рахунок було по 23,5 поросяті від свиноматки при річному зобов'язанні 25.

В паровозному депо станції Знамянка працює такий же наполегливий ентузіаст — Анатолій Олещенко. Зразу ж після демобілізації прийшов юнак в ливарний цех і щодня виконує по півтори—дві виробничі норми. Разом з усією бригадою Анатолій бореться за звання колективу комуністичної праці.

І хоч зовсім інша професія у Василя Броварського, але спільність мети ріднить його з Анатолієм. Механізатор широкого профілю виправдовує високе звання члена ВЛКСМ. В колгоспі імені Куйбишева Новгородківського району своїм комбайном «ККХ-3» він до 22 жовтня закінчив збирання кукурудзи на площі 150 гектарів.

Юнак збирає високі врожаї а Тетяна Черненко з колгоспу імені Енгельса Новоукраїнського району вирощує їх. От і в цьому році вона разом зі своєю ланкою збрала по 63 центнери качанистої на кожному з 95 гектарів.

В ці святкові дні рапортують про свої трудові досягнення і молоді тваринники області. Віктор Кирилов — один із них. Обравши професію дояра, юнак веде перед по надоях в колгоспі ім. Димитрова Компаніївського району. Від кожної корови своєї групи він уже одержав по 2.600 кілограмів молока.

На знімку: (зліва направо): Л. Брасло (внизу), А. Олещенко, В. Броварський, Т. Черненко та В. Кирилов.

Фото В. Ковпака.

Друзові

Як тяжко буває читати. Сторінки життя складного... Як друзові, хочу сказати: «Не бієся шляху крутого!»

В житті, як на тій дорозі, Зустрінеться часто груддя, Іди, не тупцюй на порозі, Будь завжди потрібен лю- дям.

Не гнися, зустрівши труд- ність, В повітрі щастя не в'ється, Трудись: коли святом — будні, То легше тоді живеться.

Леонід ЛИПА,
студент Кіровоград- ського педінституту ім. О. С. Пушкіна.

Від щирого серця

ДВЕРІ в кімнату відчи- нилися, і в них показа- лась хлопчача голівка з лу- кавими оченятами.

— А, це ти? — озвалася дівчина. — І де можна бродити до цих пір?

І тут же додала лагідно: — Та йди вже, йди. Зараз вечеряти буде.

...Любить Льюна свою сестру. Он яка вона в нього: і симпатична, і госпо- дарка кмітлива, і в колгоспі добре працює. Чув же він, як дядько Павло якось ка- зав мамі:

— Хороша в тебе дочка, Ольго! Молодчина!.

А мама при цьому сором'язливо посмінулася. І йому теж приємно, що в нього така сестра. Подобає- ться з нею розмовляти чи просто її слухати: вона та- кі цікаві речі розповідає. Тільки, шкода, дома мало Фрося буває. Все кудись поспішає. Он і зараз: збрала газети, журнали, наказала брату: «Гляди ж, сиди вдома!» і зникла. До клу- бу, напевне, пішла.

Уже другий рік пішов, як Фрося завідує в Громусі сільським клубом. Взятися вона за цю роботу невдовзі після закінчення десятиріч- ки, і таки добре налагодила її.

Перш за все, порядок в приміщенні навела. І хай це не якась особлива споруда, а звичайнісінька хата, але кожен житель села із задо- воленням ходить сюди. Як господарка прикраси- ла вікна фіранками та жи- вими квітами, виголовила немало фотомонтажів, стен- дів.

А з якою бережливістю

вона перегортає сторінки збірника для учасників гурт- ків художньої самодіяль- ності. Не одна пісня чи та- нець вивчені громухівськи- ми юнаками та дівчатами. І знову хвилюється Фрося:

— Музичні інструменти б нам... Тоді б ми не тільки перед своїми колгоспника- ми, але й перед сусідами з концертами виступали...

І тут же продовжує за- пально:

— Надумали ми вечір механізатора у себе, провес- ти. Програму вже обговорю- ли між собою. Дуже цікаво буде...

Між іншим, у клубі завж- ди цікаво. Увечері, після роботи, сюди сходиться вся молодь села. Тут завжди відпочивають Галя Вер- гун, Галя Васильченко, Людмила Назаренко. Ну і хлопці теж: Валентин Стоян, Микола Коробка, Геннадій Косоруков. Жартують, смі- ються. А як тільки заїде Фросина, обов'язково кот- рийсь запитає:

— Ну, як справи на свинофермі?

Адже Фрося і там госпо- дарює. По сумісництву, так би мовити. А сталося це ось як.

Був саме січень. У ті дні всі були схвилювані рішен- нями пам'ятного січневого Пленуму Центрального Ко- мітету партії. І саме тоді стали непокоїти дівчину тривожні думки. Країні по- трібно якнайбільше сіль- ськогосподарської продук- ції. Кожен юнак, кожна дівчина своїми успіхами в праці повинні відповісти на рішення партії.

А що ж вона, Фрося Цим-

бал? Завідує клубом, веде культурно-агитаційну роботу серед колгоспників. Справа ця нелегка, потріб- на, звичайно. Але ж у Фросі скільки часу вільного є, може ж вона, приміром, взяти групу корів для до- гляду. Ще й зі своєю най- першою подружкою Галею Васильченко помагається. Та ні, тут же заперечував дівчині якийсь внутрішній голос. Доярок молодих у нас і так багато. А от на свинофермі — одні лише літні жінки працюють. На- певне, тому, що ця робота найбільш копітка, багато турбот і часу вимагає.

...Дзвінким, схвилюваним був голос дев'ятнадцяти- річної Фросі, коли вона на комсомольських зборах за- явила про своє рішення:

— Піду на свиноферму працювати. І клубом заві- дуватиму! Поєднаю, так би мовити, розумову працю з фізичною. І обіцяю: ХХІІ з'їзду партії гідний подарунок підготую.

Почалися повні напру- ження і хвилювань будні. Кожну вільну хвилину від- давала дівчина вивченню малознайомої справи: пере- читувала спеціальні брошу- ри, газети, прислухалася до радіопередач. Та й мати, досвідчена свинарка, теж їй допомагала.

А тепер Фросина вже й про перші успіхи звітувати може: за 9 місяців одержа- ла по 10 поросят від кож- ної з 35 свиноматок. Хай це показник і не високий, але для дівчини її перша перемога — велике досяг- нення.

— От якби у нас примі- щення кращим було, — клопочеться вона. — А то в цьому тваринам погано зи- мувати доведеться.

Говорячи це, Фрося вправно накладає корми у відра і розносить по ста- нках. Тут же і помічники її — Ніна та Микола. Після занять в школі вони охоче працюють на фермі разом зі старшою сестрою.

Ось дівчина впоралася, можна й відпочити. Та Фросю чекає ще багато тур- бот.

— Треба хлопцям нашим, трактористам, сказати, щоб біля клубу посадили там парк. Навесні посадимо там парк. Гарно буде...

А трохи згодом вона вже думає про інше. Задумливе чоло над сірими очима, зве- дені до перенісся широкі брови. Фрося сидить над підручниками. Незабаром екзаменаційна сесія для за- очників. А настане весна — і Олександрійське культ- освітнє училище закінчено.

— Наступної осені в ін- ститут піду, — каже Фро- сина.

Слухаєш її і мимозолі думаєш: яка сила і вигрим- ка таїться у цій невисокої дівчині. А скільки хорошого може ще зробити ця моло- да ентузіастка. Адже все тепло душі своєї, весь за- пал щедрого серця віддає вона людям. І в нагороду щирю подяку, любов і пош- ну одержує вона від них.

Л. БАБИЧ.

Колгосп імені ХХ з'їзду КПРС Рівнянського району.

ОСІНЬ в „Сагайдаку“

РАДГОСП «Сагайдак» по праву називають фаб- рикою м'яса. Та не будь-якого, а самого най- смачнішого, дієтичного! З ранньої весни і до пізньої осені ставкою береги «Сагайдака» відлунюють ка- чиним гелготом. Зараз уже все менше й менше став пернатих мешканців — вони подорожують у міста, на птахокмбінати.

Валя Голуб, струнка дівчина, вправно орудує вилами-тріпчатими у спорознілому загоні.

— Аж незвично якось стало, — говорить комсо- молка. — Здала вже останню партію. Тоня Луцин сьогодні теж відправляє, а днями й Галя Фріз і Жв- ня Дем'янова відправлять своїх пернатих. І — до весни!

— Скільки ж виростили? — запитуємо Валю.

— Сто тисяч — всією комсомольсько-млодіжною бригадою, яку очолював Віктор Галушка. Цей рік ми працювали по-новому: не кожен сам по собі, а колективно. Адже й зобов'язання колективне брали: виростити сто тисяч голів птиці. Але в цьому не тільки наша заслуга, — скромно розповідає Валя. — Хіба б ми домоглися цього, якби не дівчата з бруде- ра, з інкубатора!

Так, дійсно кожен з робітників радгоспу на своїй ділянці кував цю трудову перемогу. Комуністка Євгенія Лапінська і комсомолка Марія Лисенко одержали по 95 штук яєць на кожну качку-несучку. А інкубаторна станція реалізувала 600 тисяч каче- нят. Частину молодняка передано колгоспам райо- ну, а решту залишили для вирощування на радгосп- них ставках. В цьому велика заслуга механіка стан- ції комуніста Георгія Штепи, комсомолок Галини Кучугурної, Валентини Тарасової, Марії Тріски та інших. Хороше попрацювали вони — не дарма ж за- служили високе звання колективу комуністичної праці.

Найбільш відповідальна і копітка справа — доро- жування молодняка, який щойно вийшов з інкуба- тора. Треба обайливо доглянути, щоб зберегти пов- ністю все поголів'я.

200 тисяч качок уже реалізував радгосп, з яких 100 тисяч голів вирощено комсомольцями.

Чудовий подарунок Жовтневим роковинам!

О. ШКАБОЙ.

Устнівський район.

...ДРУГ, ТОВАРИШ І БРАТ

ЯКИМ грандіозними не є економічні заповування Жовтня, їх можна зобразити переконливою мовою цифр, діаграм, схем. Важче показати його найважливіший здобуток — формування нової людини, про яку сказано в Моральному кодексі будівника комунізму: «Людина людині — друг, товариш і брат».

Безумовно, всю багатогранну красу її не в силі передати ця розповідь про звичайні, буденні епізоди з життя комуністичних колективів «Червоної зірки». Просто це — маленькі епізоди великого походу в комунізм.

ВОЛОДИМІР ПРИЙШОВ ВЧИТЕЛЬ

ВОЛОДИМІР ПРИЙШОВ у бригаду «Іюньський» — руський, солдатської виправки юнак. Слідом за ним з'явився майстер — підписувати договір про навчання учня. Ось тут і замислилась бригада: хто ж його підписуватиме, якщо усі вони разом, за одним нарядом працюють? І потім ще одне: коли даєш комусь частку своїх знань, умінь — того, що сам від людей одержав, то чи варто брати плату за це?

Валентиніві Лазаренку, бригадиру, досить поглядом ковзнути по обличчях хлопців, щоб зрозуміти їх.

— Не треба договору. Навчимо безплатно, — відповів він майстру, а прибулого, Володимира Кременецького, поспішив заповнити, що від цього той аж ніяк не буде гіршим спеціалістом.

Волода був «подвійним» учнем: увечері ходив у десятий клас школи робітничої молоді, а вдень оволодівав складною майстерністю слюсаря-інструментальника під наглядом свого колективного вчителя — бригади.

В світ креслень і, взагалі, теоретичної мудрості ввести його довірили Леоніду Макаренку, як найосвіченішому, адже він політехнічний інститут закінчує. Потім Володимир вчився швидкості й вправності у Сергія Каракуліна і Геннадія Ходошчука, точності — у Валентина Лазаренка.

У Президії Верховної Ради СРСР

За досягнуті успіхи в спорудженні Кременчуцької гідроелектростанції Президія Верховної Ради СРСР Указом від 4 листопада 1961 року нагородила орденами і медалями СРСР 509 робітників, інженерно-технічних працівників і службовців, які найбільше відзначилися, Кременчукгесбуду, будівельних, монтажних, проектних, науково-дослідних та інших організацій і підприємств.

Орден Леніна нагороджені: машиніст крана А. А. Амосов, машиніст екскаватора П. С. Артамонов, бригадир автослюсарів Н. С. Беляков, бригадир теслярів-опалубників І. Ф. Генделека, шофер Б. І. Гриценко, електромонтажник тресту «Південелектросіткобуд» В. А. Карета, бульдозерист В. М. Кацура, заступник начальника будівництва М. Я. Кіль, машиніст екскаватора Дніпровського комбінату виробничих підприємств А. А. Костецький, бригадир монтажників тресту «Гідромонтаж» А. Д. Лебедев, бригадир бетонярів Дніпровського комбінату виробничих підприємств Е. І. Марусенко, начальник ділянки тресту «Гідроелектромонтаж» П. В. Олейников, старший виконавець робіт В. А. Петрученко, шофер Б. І. Полуянов, начальник будівельного управління З. Л. Серий, машиніст крана В. А. Сидоров, начальник Кременчукгесбуду Г. І. Строков, колишній начальник Кременчуцького управління тресту «Гідромеханізація» А. Л. Успенський і головний інженер проекту Кременчуцької ГЕС Ю. В. Шредер.

Орден Трудового Червоного Прапора нагороджено 61 чоловік, орденом «Знак Пошани» — 122, медаллю «За трудову доблесть» — 158 і медаллю «За трудову відзнаку» — 149 чоловік.

ВОНО завжди чудове, це юне місто над морем молодим, здається, якоюсь чарівною таємницею володіли його будівничі, бо зуміли у кожну споруду, у кожне витвір рук своїх внести часточку чогось невимовно радісного, світлого.

І зараз все це — чепурні міські квартали, сама ГЕС з лісом ажурних цогл ліній електропередач, зеленуваті морські хвилі і зраї білих чайок над ними, полум'яні осінні канни — все це зливається в єдину чарівну палітру.

І ось руки комсомольців прикрашають зеленим килимом з дерну крутий укіс острівної греблі біля гідроелектростанції, висаджують яскраві айстри вздовж закутої у залізобетон набережної. А обабіч автостради, що веде на лівий берег, посадили черемхову алею. Повесні милуватимуться нею, йдучи на зміну, робітники нового підприємства — заводу залізобетонних виробів.

А зараз тут щоденно про-

Зараз у члена бригади Володимира Кременецького є високий робітничий розряд і атестат про закінчення школи. На черзі — інженерна освіта.

А в цеху вже походжають між верстатами нові учні. Учень ремісничого училища Женя Паливод спинившись біля Кременецького, не зводить захопленого погляду: «Мені б отак!»

— Нічого, у нас швидко навчишся! — підбадьорює хлопчину Володимир.

БУДЕ НОВОСІЛЛЯ У ГАЛИНИ

Лариса Ткалич, визнати, що високі кількісні показники його бригади зовсім не шкодять якості.

— То як у нас справи, Галино? — весело звернувся він до робітниці, що саме забирала оброблені ним деталі. Але Галина не відповіла на жарг.

— Що це ти, немов засмучена якась? — вже серйозно запитав бригадир.

— Та так. Свої турботи у мене...

— А ти скажи, може й нашім стануть.

Розповіла Галина, що буде хату вона, а оце незабаром стіни зводити. Треба — людей найняти, гроші приборегти.

— Та ми тобі бригадою вмиє хату викладемо і без усяких грошей, — заспокоїв Анатолій.

— Спасибі на добродушному слові, — відповіла робітниця — та тільки ж у вас і без моєї хати справ вистачає. Вчителю всі майже.

...Співчували Галині сусіди, що нема їй з малою дочкою від кого допомогти чекати. А тут, на їх здивування, прийшло аж десятеро дужих помічників — вся брига-

да обрубників. Прийшли прямо після зміни, веселі, в робочих слесівках.

— А до тебе — підвищені вимоги. Розраховуєш за минуле, — жартували хлопці над Валентином Бондаренком, натякаючи на те, що йому недавно допомагали будуватись.

До вечора вже високо піднялись стіни нового будинку.

— І як же мені тільки віддячити вам? — збуджено промовляла господарка майбутньої оселі.

— На новосілля не забудь покликати, — жартома промовили хлопці.

— Найдорожчими гостями будете.

«НАЗДОГНАЛИ!»

несуть в цехи ранкову свіжість і хороші слова:

— Доброго ранку.

А потім — короткий обмін заводськими новинами. У третьому механоскладальному в нічну зміну працювала бригада Альбіни Кравцової. Дівчата вже скінчили роботу, а зараз прибирають робочі місця, готують їх для інших. На традиційне: «Що новенького?» білява Валя Снігуренко захоплено вигукнула:

— Наздогнали!

— Кого?

— Та не «кого», а нас. Підшефні наші, бригада Давиденко.

— З чого радієш, дивачко? Чого доброго ще обженуть вас — славні своєї позбудетесь, — пробує хтось жартувати.

— І дуже навіть можливо, що у цьому місяці у них вищі від наших показники будуть, — серйозно відповідає Валя, — а щодо слави, то якось вже поділилися.

І чому б не радіти дівчатам? Хіба ж не за для того ділилися з підшефними бригадами свердловальників і своїми швидкозамінними патронами, і всім своїм досвідом, щоб у тих так само злагоджено йшла робота. А якщо випереджають, то це ж здорово!

Такою новиною хочеться відразу ж поділитися. Шкода, що Ніна Черевашко не знає ще — прихворіла вона. З цікавою звісткою, з гостинцями дівчата відразу ж після роботи спішать провідати подругу.

Вийшовши від Ніни, яка вже одужувала, гурт дівчат, пов'язаних червоними хустинками, розділилася, Люда Тарасюк, Віра Чекан, Валя Снігуренко побігли до свого гуртожитку. Валя Вербова — теж додому. Невдовзі вони одружилися з Василем і живуть тепер в своїй затишній кімнаті. Стоїть там на почесному місці і весільний подарунок від бригади — велике дзеркало-гредляж. Даруючи його, говорили подруги:

— Щоб завжди бачили ви себе отакими красивими, щасливими.

Завод «Червона зірка».

Т. БОДНАР.

Георгій Аліїниченко — інженер-конструктор відділу головного металурга Кіровоградського заводу «Червона зірка». Уже п'ятий рік пішов, як юнак став тут працювати після закінчення Кіровоградського машинобудівного технікуму. За цей час він вніс 25 раціоналізаторських пропозицій. Економічний ефект від їх впровадження чималий — близько 10 тисяч карбованців. На знімку: Георгій АЛІЙНИЧЕНКО.

..Демобілізованим воїном без будь-якої спеціальності прибув сюди Григорій Отенко, нині відомий бригадир бетонників, передовик і новатор, студент-заочник інженерно-будівельного інституту.

На третьому курсі інституту навчається і майстер ділянки земляної греблі, член КПРС Василь Сідун. А приїхав на будову хлоп-

чиною без середньої освіти. Вихованцями ударної комсомольської можуть назвати себе і ударник комуністичної праці, диспетчер енергоуправління Віктор Квачан і старший майстер управління механізації будівництва Лілія Сангалова і багато інших юнаків і дівчат.

Вони немало потрудились, щоб достроково вступили в дію всі 12 потужних агрегатів ГЕС, щоб замуліло могутнім прибоєм море, а на його узбережжі вирисло чудове місто.

А поряд з цими спорудами росло почуття великої

дружби. Народжувались такі міцні, згуртовані колективи, як, приміром, молодіжна бригада Ганни Вовк. Дівчата, добре освоївши дренажні роботи, кріпили бережні укоси. Все тут для них — близьке, рідне. І не дивно, що ми нещодавно застали їх за незвичайною роботою: старанно, до блиску вони мили кафельну підлогу в турбінному залі.

Рая Шевченко любовно, мов у власній оселі, витирає кожну плитку. Дівчина настільки зріднилася з новою будовою, що й не думає залишити її. Працюватиме на гідровузлі, вчитиметься

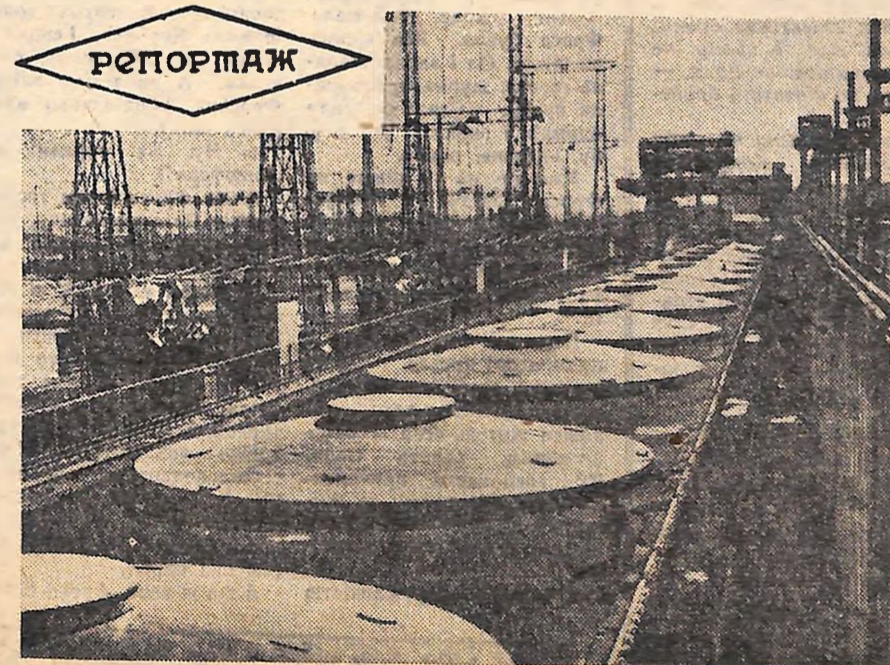
заочно в інституті. У її подруги, білявої Віри Нервонної, такі ж плани. Вже й потрібну професію придбала — електрозварника. А оце зараз навчається на курсах мотористів. Знання ніколи не завадять, а придобитись можуть завжди.

Найменше встигла Таня Бардзова — наймолодший член бригади. На Кременчукгесбуд вона прибула в цьому році, закінчивши школу в далекому білоруському селі. Тепер прагне в усьому наздогнати подруг по бригаді — і новими професіями оволодіти, і в інститут поступити.

А вісімнадцятирічна Надя Манойленко, невеличка, з веселими іскринками в очах, заявляє, що довго тут не затримається. Поскільки їй не пощастило працювати у розпал будівельно-монтажних робіт, то вона повинна надолужити прогаяне — поїде на спорудження Київської ГЕС. І працюватиме там не плиточницею, а принаймні крановщицею. Як Віра, її сестра.

Тут кожен сповнений великих планів, мрій. У людей — великі поривання, велика віра у свої сили. І в трудових рапортах впевнено звучить голос молодих творців комсомольської будови на Дніпрі.

Т. БОРИСОВА.

Загальний вигляд агрегатів Кременчуцької ГЕС.

БУДІВНИЧІ

РЕПОРТАЖ

ходять будівельники, які зводять його корпуси. Серед них і прославлена на Кременчукгесбуді бригада Григорія Отенка — перший комуністичний колектив ударної будови. Тепер бетонники працюють на спорудженні підприємства, яке постачатиме залізобетонні конструкції нові гідробудови Дніпровського каскаду.

Що ж стосується будівництва Кременчуцької, то воно вже відійшло в героїчне минуле комсомолу. ГЕС потужністю в 625 тисяч кіловат, споруджена на два роки раніше наміченого строку, вже повністю увійшла в промислову експлуатацію.

Так, сповнені наснаги дні і ночі будови, поєдинок з розбурханим Дніпром — це вже минуло. Та ніколи не забудуть його ті, для кого Кременчукгесбуд став знаменною віхою в трудовому житті.

ГОЛОД йшов по країні. Разом з своїм вірним союзником — тифом — він приніс незліченні жертви. Люди гинули на полях громадянської війни, гинули і в тилу. Йшов грізний 1922 рік.

Для народу і про народ

Саме в цей час на заводі «Червона зірка» з'явилось невеличке оголошення: «При клубі нашого підприємства створюється хоровий гурток. Прохання записуватися».

Машинобудівники зупинялись біля об'яви, здвигували плечима:

— Нема їм чого робити? Тут працювати потрібно, а вони співаночками займаються.

— Краще б до верстата ставали, користі було б більше.

Але міцна прив'язаність наших людей до пісні, до її роздольної широчини, задушевної співучості, ліричної краси. Та й хіба можна не любити пісню — подругу славу?

Вже вона завжди разом з нами: в горі і радості. І тому не дивно, що незабаром до керівника гуртка М. Кононенка прийшли молоді робітники К. Шеховцов, Я. Косолапов, М. Осіпов, М. Рижкова, М. Тарасова, А. Коршук.

— Бажаємо вчитися співати, — сказали просто.

Почались заняття. Першим твором в репертуарі молодого колективу був «Інтернаціонал».

Ми свої, ми новий мир постоїм. Кто был ничем, тот станет всем.

Заспівували солісти Михайло Гришко і Павло Селіванов, а потім піли дружно підхоплювали всі учасники хору. І неслась ця пісня-боєць в незорю заманливу далечинь.

Ви, мабуть, звернули увагу на прізвиська солістів? Вони здались знайомими? Ви не помилились. Голоси цих співаків дуже часто звучать по радіо. Перший з них — перший народний артист СРСР, соліст Київського театру опери і балету, другий — народний артист РРФСР, соліст Великого театру.

...Минали роки. Багато учасників колективу стали професіоналами. За М. Гришком і П. Селівановим пішли працювати в мистецькі організації країни тт. Заболотний, Кононенко, Торгова, Тараканов та інші. На їх місце прийшла молодь. І знову на-полеглива, творча робота над удосконаленням своєї майстерності, розширенням репертуару.

Особливо швидко почала зростати виконавська культура хору після Великої Вітчизняної війни, коли повернулись його ветерани. Якими теплими, ширими були зустрічі! Скільки довгих вечорів ми просиджували в невеличкій репетиційній кімнаті, мріючи про завтрашній день колективу.

Хто сказав, що пісня — привілея молодих? Не вірю! Зайдіть будь-коли до нас на репетицію. Ви побачите багато людей, убілених памороззю прожитих років. На кожне заняття приходять, наче на свято. А як старанно опрацьовують вони кожну деталь! І в тому, що хор досяг зараз певних успіхів, велика

заслуга їх — наших дорогих ветеранів. Тепер колектив налічує в своєму складі 106 чоловік. В нашому репертуарі — російські і українські народні пісні, твори радянських композиторів, класика.

Хор з успіхом виконує кантату Жуковського «Шумить Дніпро», «Туман хвилями лягає» — з опери Лисенка «Утоплена», «Песня о Ленине» Холминова, «Парля» і «Щедрик» — Леонтовича... Всього до сто п'ятидесяти творів.

Про значну роботу, яку колектив проводить серед трудящих області, про його зрослу музичну культуру свідчать такі факти. Тільки за останні два роки дано понад 300 концертів в Палаці культури, в цехах заводу, в колгоспах. В 1957 році молодіжний склад хору брав участь в Першому республіканському фестивалі молоді і студентів, був нагороджений дипломом і дістав звання лауреата фестивалю. Солісти колективу Людмила Колосовська, Галина Махно і Тамара Гержова представляли нашу область на шостому Всесоюзному фестивалі молоді і студентів. Ми також виступали на огляді конкурсів художньої самодіяльності, присвяченому Декаді української літератури і мистецтва в Москві.

Учасники хору не тільки здібні співаки, але й хороші виробничники. Серед них ливарник Г. Стоян, коваль П. Тараненко, шофер Б. Хряпін та інші. В колективі співають передовики виробництва токаря А. Журавльова, формувальника В. Ярецького, шпильника С. Маркова, формувальника Л. Резнікова та інші.

Нешодавно нам присвоєно почесне звання народної хорової самодіяльної капели. Це високе довіря окрилює, надає нових сил. І ми будемо співати для народу і про народ.

Г. ПОЧАПСЬКИЙ,
художній керівник народної хорової самодіяльної капели заводу «Червона зірка».

ГЕРОЙ Соціалістичної Праці Олексій Семенович Дугін в недалекому минулому інженер-мостобудівник. Під час війни він командував залізничною бригадою. Олексій Семенович ніколи не був заядлим філателістом, і тому ми були здивовані, коли побачили, як бережно він поводився з цією звичайною поштовою маркою.

— Ось подивіться, — сказав Дугін, показуючи невеличкий чотирикутний клаптик паперу. — Тільки, прошу вас, обережно. Це — одна з найдорожчих для мене реліквій.

І ось переді мною лежить поштова марка. На ній зображено міст з німецьким танком, який іде в наш бік. На першому плані поперек настилу лежить солдат з автоматом за спиною. Його руки з напруженням тягнуться до ферм мосту. Поруч з цим малюнком, в овалі — портрет сержанта, і зверху напис: «Зарахований помертню в списки частини».

— Сержант залізничних військ Віктор Мірошніченко, — почав свою розповідь Олексій Семенович Дугін, — служив у бригаді, якою мені довелося командувати під час війни. Я не був свідком його подвигу, але розповідь про нього передавалася в нас із уст в уста.

...Йшов четвертий місяць війни. Фашистські полчища рвалися до серця нашої Батьківщини — Москви.

В перших числах жовтня сержант Віктор Мірошніченко дістав наказ: підго-

тувати до зриву залізничний міст через річку Снопоть. Тут проходив один із можливих шляхів наступу гітлерівської армії на Москву. 4 жовтня на західному березі ріки розгорілася бій, вибухи артилерійських снарядів поволі наближались до ріки. Наші війська, які обороняли цю ділянку, перейшли міст і зайняли оборону.

В цей час фашисти перенесли артилерійський вогонь на лівий берег ріки, де, чекаючи наказу, засіла група підричників на чолі з Віктором Мірошніченко. Снаряд, який розірвався поруч, убив трьох його товаришів. На другому березі з'явилася група німецьких солдатів. Безперервно стріляючи з автоматів, вони кинулись до мосту, щоб захопити його. В цей момент В. Мірошніченко по телефону дістав наказ зробити вибух.

Переконавшись, що на мосту наших бійців немає, він повернув ключ підривної машини... Але вибуху не сталося. Мабуть, осколок снаряда пробив проводку. Шукати пошкодження ніколи. Захопивши кілька запальних трубок, сержант кинувся до мосту. До нього не більше ста метрів, але весь берег ріки і настилу, по якому біг Мірошніченко, прострілювалися з обох сторін. Осколком міни, яка розірвалася, В. Мірошніченка поранило. Він уже не біг, а повз, залишаючи на піску кривавий слід.

Коли В. Мірошніченко добрався до заряду, гітлерівці вже бігли по мосту. Сержант швидко вставив запальну трубку в заряд і чиркнув коробкою по голівці сірника, прикладеного до порохової м'якоти запалу.

Приготувавши автомат, В. Мірошніченко чекав фашистів, які наближались, не звертаючи уваги на сизий димок тліючого шнура. Ще секунда і пролунав вибух. Вогненний смерч підкинув до неба уламки мостових опор і ферм.

Сержанту Віктору Мірошніченку помертню присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

П. ІВАНОВ.

м. Ленінград.

ЧЕТВЕРТИЙ місяць молоді кубинці наполегливо оволодівають знаннями в Бобриньському училищі механізації сільського господарства. Тут для них створені всі умови для успішного навчання і культурного відпочинку. До послуг наших юних друзів — просторі світлі аудиторії, хорший гуртожиток, кімнати відпочинку, клуб, їдальня, спортмайданчик.

На знімку: молоді кубинці у відпочинку.

Фото Г. ВЕРУШКІНА.

ЛЕНІН - в наміслах, у мрії, у ділах

Я не ходив з окрайцем у торбині
У Жовтні ходаком до Ілліча,

На брук не падав у тяжкі години
Поранений із гнівом у очах.

І Леніна живого теж не бачив,
Та уявлю в пам'яті однак:

Рука — вперед, усміхнений, неначе
От-от промовить коротко:
«Так, так!»...

Я народивсь у двадцять п'ятім році.
І з перших літ народження свого.

Немов ходак, відчув у кожнім кроці
Любов безмежну батьківську його.

Минали роки. Я ще пам'ятаю
Веселий дитсадочок край села.

Нам вперше там охоче няня Рая
Про Леніна життя розповіла:

«Любив він, діти, гноблені народи.
І, навіть в Жовтні, бачив крізь бої:

Дніпро — у шлюзах, у степах — заводи,
В пустелях — квіти, домни і гаї.

Любив дітей малих усього світу.
І вчитися заповідав усім.

Щоб ви зростали, веснами зогріті,
Вітчизна щоб була за отчий дім.

Він народивсь у дні, коли розквітлі
І проліски, й фіалки у полях.

Боровсь Ілліч, щоб сонця вічне світло
Нам осявало у майбутнє шлях.

Та заслання царське, і тюрми, й рани
Підточували сили молоді...

Ми біля ліжка Леніну — титану
На вірність поклялися всі тоді.

Ще вся земля лежала під снігами,
Коли покрила смерть ясне чоло.

Коли ми вперше говорили «мамо»,
Його в живих між нами не було.

Важкий був час. І траур був повсюди.
Вдягнувши бурки, хай не по плечу.

З живих квіток везли у січні люди
В Москву вінки на пам'ять Іллічу.

І кажуть: в дні прощання, навіть вночі,
Від сліз гарячих танув сніг в той час...

Ми слухали. Ми слухали, а очі
Зволожені були від болю в нас.

І кожен мріяв, звісно, по-дитячому,
Таким, як вождь, в житті несхитним
бути.

З портрета Ленін посміхавсь, неначе
Благословляв синів в далеку путь.

А згодом в школі, в навчанні щоденнім,
Мов золотом засяяло ім'я —

На класній дошці світле слово
«ЛЕНІН».

Каліграфічно вперше вивів я.

По Іллічу ми вчилися у школі.
І хоч минали дні без вороття,

Ми з Леніним були у комсомолі,
Ішли в поля, в заводи — у життя.

У мирний час, у дні війни шаленні,
Долаючи пуги і смерті жах,

Плечем в плече йшов із нами Ленін —
У помислах, у праці, у ділах.

І партизан в фашистському застінку,
Кістляву смерть зустрівши віч-на-віч,

Катам в обличчя кидав сміло й дзвінко:
«Ми переможемо — з нами наш Ілліч»...

Вождя завітні мрії у нас нині
Здійснилися великі і малі;

До зір підносим славу Батьківщини,
За вічний мир і щастя на землі.

І повен сил, Ілліч живе між нами,
Немов весна і сонце, і зірки.

Дзвенить земля про Леніна піснями,
Його шанують всі материки...

Ростуть, ростуть в містах нові
квартали,

Горять вогні, мов квіти у маю.

Ні, не даремно з перших днів назвали
Ми Ленінською партію свою.

Володимир ТКАЧЕНКО.

м. Бобринець.

27 рідкісних фотографій В. І. ЛЕНІНА

В Інституті марксизму-ленінізму при ЦК КПРС зберігається унікальний фонд фотографій і кінокадрів, знятих за життя Володимира Ілліча Леніна.

104 фотографії з цього унікального фонду ввійшли в альбом «Володимир Ілліч Ленін», який було випущено до 90-річчя з дня народження вождя.

Тепер, напередодні 44-х роковин Великого Жовтня видавництво образотворчого мистецтва випустило в світ підготовлене науковими працівниками Інституту марксизму-ленінізму нове значно розширене видання альбома. В нього додатково включено 27 рідкісних знімків. Майже всі вони зв'язані з радянським періодом, з різносторонньою діяльністю Володимира Ілліча на посту глави Радянської держави.

Серед них кілька маловідомих портретів. Основна ж частина нових фотографій показує В. І. Леніна з народом.

Новий альбом документальних ленінських фотографій є найповнішим з усіх, що видавалися раніше. Вміщені в ньому знімки допомагають глибше зрозуміти і зберегти в наших серцях вічно живий образ великого вождя.

В додатку до альбома дано підписи під фотографіями, перекладені на англійську, французьку, німецьку та іспанську мови.

(ТАРС).

У ВУЛИЦІ Леніна йшли три юнаки. Вони гаряче сперечалися, а коли порівняли з пневматичним тирсом, Юрій Ушанов запропонував:

— Стрільнемо, хлопці.

До тирсу зайшли разом, але стріляли по черзі із однієї гвинтівки. Останнім стріляв Георгій Кобяков. Він довго цілився, а коли натиснув курок — куля йшла «за молоком».

— Невадвали стрілець вийде із тебе, — пробасив чоловік, який шойно підійшов до хлопців.

Георгій мовчки заспішив до виходу.

Через кілька днів у школі № 10, де навчався хлопець, проходив набір до спортивних секцій.

— А ти, Жоро, яким видом спорту хочеш займатися? — запитав учитель фізкультури Абрам Наумович Осетянський.

— Стрільбою, — сказав Георгій...

На все життя запам'ятав Георгій свої перші вправи із дрібнокаліберною гвинтівкою. Хвилюючись, він вийшов на вогневий рубіж.

— Вогонь! — пролунала команда.

Один за другим гримнули постріли. Пройшло кілька хвилин, а Георгій не вистрелив жодного разу. Він довго цілився. Іноді «мушка» зливалася з чорним «яблуком» мішені і зникала. Юнак заплющував очі на кілька секунд, а потім знову починав цілитися.

Пролунало три постріли. Георгій підвівся і витер рукавом спітніле чоло. А коли підійшов до мішені, — пополотнів: вона була чистою.

— В небо стріляєш, друже, — співчутливо коментували друзі.

Ех, оті співчуття ровесників!.. Краще б вони сміялися, ляля його за даремно витрачені патрони. Втекти звідси? Боягузом назвуть. А що ж робити?

Знову поруч почув напутні слова інструктора Льва Миколайовича Шилова:

— Не влучив? Ну й хай... Всі ми так починали. Головне — наполегливість, а успіх з часом прийде.

Швидко летів час, а результати залишалися низькими. Георгій уперто відшліфовує кожний прийом, подовгу просиджує за теоретичною літературою.

А в 1959 році Георгія включили до складу збірної команди області для участі в республіканських змаганнях школярів. В підсумку напруженої боротьби — одинадцять місце.

Коли повернувся до Кіровограда, став ще завятіше готуватися до міських

змагань. Проходить тиждень підготовки, і хлопець знову виходить на вогневий рубіж.

Найважча вправа — стрільба стоячи. Тому Георгій не поспішає: дуже вже хочеться найвищого результату.

Пролунав останній постріл. Оголосили результати. Першим до Георгія Кобякова підійшов Л. М. Шилов.

— Поздоровляю! Норму другого розряду виконав.

В цей день Георгій зрозумів, що другий розряд — це лише початок важкого спортивного шляху до вершин майстерності.

В 1959 році виконано норматив першого розряду. А через рік — нова радість. Він закінчив десятирічку, пішов

працювати на «Червону зірку». Довелося попрощатися з дитячою спортивною школою.

— Не сумуй, — говорив Лев Миколайович на прощання, — в стрілецькому клубі ДТСААФ теж є досвідчений інструктор Микола Андрійович Денисенко.

* * *

Це було в серпні цього року. В Кіровограді проходили обласні змагання. На вогневий рубіж вийшов і Георгій Кобяков. Він старанно підготував місце для стрільби, встановив трубу для коректування.

Почалися змагання. Георгій спокійно натискував спусковий гачок. Якесь приємне відчуття солодко залоскотало в грудях: серцем відчув — влучає у самий центр мішені.

Після останніх вправ і пострілів суддя оголосив:

— П'ятсот шістдесят чотири очка. Молодець, Георгій, виконав норматив майстра спорту.

— Це подарунок з'їздові партії і дню мого народження, — широко повівав спортсмен.

— Сьогодні твій день народження?

— Так, сьогодні...

— І скільки тобі?

— Вісімнадцять.

— Так це ж здорово! Наймолодшим майстром спорту на Кіровоградщині будеш, — радісно вигукнув Микола Андрійович Денисенко, і міцно обняв свого вихованця.

Георгій ТОЛОК.

м. Кіровоград.

ПЕРШІ МЕЛОДІЇ.
Фотостудія В. КОВПАКА.

Сенсація в легкій атлетикі

175 з місяця!

Небаченого результату в стрибках у висоту без розбігу добився відомий ісландський легкоатлет В. Ейнарссон. Виступаючи в Рейк'явіку, він подолав планку на позначці 175 сантиметрів.

Коли б реєстрація світових рекордів по стрибках з місяця тривала, то досягнення ісландця було б внесено в таблицю. Проте нині рекорди в цьому виді стрибків не фіксуються.

Проте результат Ейнарссона, безперечно, видатний. Він під силу лише великому майстрові легкої атлетикі.

Не жартуєма, а цілком серйозно

ДЛЯ НАІВНИХ

В ОКРУЗІ Гофхейм (Західна Німеччина) було зрештовано афериста, який продавав таблетки «гарантованих ліків проти дурості». Цьому ділку деякий час вдавалося успішно збувати довірливим покупцям свій товар.

ШКОЛИ ПІД ЗЕМЛЕЮ

АДМІНІСТРАЦІЯ шкіл штату Каліфорнія (США) направила в міністерство освіти проект школи, яка знаходиться цілком під землею.

Причина — турбота про «забезпечення елементарної безпеки учнів і викладачів»: поблизу знаходиться полігон для запуску ракет.

«ОСВІЧЕНІЙ» АДМІНІСТРАТОР

АДМІНІСТРАТОР Нью-Йоркських парків і садів містер Мозес протестує проти відкриття бюста Шекспіра в центральному парку Нью-Йорка.

Аргументи цієї «освіченої» людини зводяться до того, що переконання прославленого драматурга є по суті... комуністичним.

РОК-Н-РОЛЛ В ЦЕРКВІ

В ОДНІЙ лондонській церкві після недільної проповіді замість музики органа прозвучали звуки рок-н-ролла. До алтаря підійшов юнак з гітарою, а другий піднявся на алтар і почав танцювати рок-н-ролл.

— Я горжусь тим, що і в мою обитель заглянув цей танець, — промовив священник. — Рок-н-ролл урізноманітнює проповідь»

ВСЕ НАВПАКИ

У ЧІКАГО існує клуб, члени якого роблять все, що тільки можливе, навпаки. Так, при зустрічі вони прощаються, в клубі ходять спиною наперед, їдять спочатку компот, а потім суп, на їх одязі гудзики пришиті з лівого боку. Недавно один з них ввійшов у клуб на руках, надівши на ноги рукавички.

До чого тільки не доводить неробство!

Редактор П. МАРЧЕНКО.

Кінотеатр «Мир». Для дітей «ФОРТЕЦЯ НА КОЛЕСАХ». Початок о 10 год. ранку та о 12 год. дня. «ФАКЕЛИ». Початок о 2, 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора.

Кінотеатр ім. Дзержинського. Для дітей «ОПЕРАЦІЯ КОБРА». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 20 хв. ранку та о 1 год. 10 хв. дня «ДОБРИ ЛЮДИ». Початок о 3, 4 год. 45 хв. дня, 6 год. 30 хв., 8 год. 15 хв. та 10 год. вечора

Кінотеатр «Сивашець». «ПТИЧКА-НЕВЕЛИЧКА». Початок о 10 год. ранку, 12, 2, 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора.

Кінотеатр «Хроніка». Хронікальний кінозбірник: «НОВИЙ ДІНЬ № 42/81», «РАДІО-СЬКІЙ СПОРТ № 9/61», «ІНОЗЕМНА ХРОНІКА № 19/61» та інші. Демонструється в 10 год. ранку до 9 год. вечора. «УКРАЇНСЬКА РАЙСОДІЯ». Початок о 9 та 10 год. 50 хв. вечора.

ВІДОМА ПІСНЯ НЕВІДОМОГО АВТОРА

ЧАСТО по радіо виконується народна пісня «Не брани мене, родная...»

Хто з вас не чув цієї пісні? Мабуть, багато з вас і самі наспівували її.

ні — селянського поета-самородка А. Е. Разорьнова.

Росія ось уже 113 років співає цю пісню, слова якої написані Разорьновим в 1846 році.

Разорьнов поспішно написав слова: «Не брани мене, родная...». Талановитий селянський син, поет-самородок, Разорьнов, звісно, залишився незвідомим, але після театрального спектаклю спочатку вся Казань, а потім вся Росія заспівала цю зворушливу пісню.

І тепер ви нерідко чуєте її по радіо, з естради. Але нікому не вгадаєти поета-самородка, кріпосного селянина села М. Уварове — Разорьнова.

ДМ. ЗУЄВ.

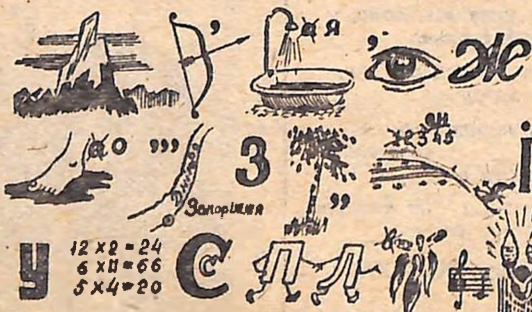
ЯК ЦЕ ЗРОБИТИ?

1000

ЗАСТОСУВАВШИ дотепний прийом, можна на окремому аркуші написати, як показано на малюнку, число 1000, не відриваючи олівця від паперу.

Як це зробити?

РЕБУС

Прочитайте зашифрований у ребусі один з принципів морального кодексу будівника комунізму.

м. Кіровоград.

Склав О. ПАВЛОВ.

Автомат зіпсувався... або «щасливий випадок»

М Ж
А
Л А
Ю
П Р
О
К-Т

м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36.
Телефони: редактора — 50-12. відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.
Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодий комуніст» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМУ г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Дмитрова
Облвидав, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

БК 00727.

Зам. № 7620. Т. 27.000.